

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 442/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. W., L., zastúpenej advokátkou JUDr. D. S., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 401/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. W. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2008 doručená sťažnosť J. W., L. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 401/06 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že: „Konanie vo veci sťažovateľky o náhradu mzdy 30.110.- Sk začalo na základe žaloby z 29. 12. 2003 na Okresnom súde Košice II koncom r. 2003 pod č. 22 C 506/2003.

Sťažovateľka odvolaním z 5. 9. 2006 podaným proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 21. 8. 2006 sp. zn. 22 C 506/2003, ktorým bola jej žaloba o náhradu mzdy 31.192.- Sk súdom prvého stupňa zamietnutá sa domáha vyhovieť odvolaniu podanému proti uvedenému rozsudku, tento nesprávny rozsudok zmeniť a priznať jej náhradu mzdy 31.192.- Sk.

Nakoľko o odvolaní v pracovnoprávnom spore sťažovateľky nebolo rozhodnuté za dobu viac ako 1 roka a ani do 3. 12. 2007 sťažovateľka podala predsedovi Krajského súdu v Košiciach sťažnosť na prieťahy v konaní zo dňa 3. 12. 2007.

Na sťažnosť sťažovateľky predseda Krajského súdu v Košiciach v lehote 30 dní, ako mu to ukladá zákon, neodpovedal. Odpoveď predsedu súdu bola sťažovateľke doručená až dňa 25. 1. 2008 t. j. s cca 20 dňovým omeškaním, kedy jej bolo oznámené, že odvolacie konanie sa vedie pod č. k. 1 Co 401/06 a odvolacie pojednávanie bolo nariadené na deň 7. 2. 2008. O dôvodnosti sťažnosti ani o ospravedlnení sa za prieťahy niet v odpovedi zmienky.

Pretože do 5. 1. 2008 ani do dnešného dňa o odvolaní sťažovateľky nebolo odvolacím súdom rozhodnuté sťažovateľka má za to, že bolo porušované ustanovenie § 6, a § 100 Občianskeho súdneho poriadku a teda, že boli v celom jej spore pred súdmi I. a II stupňa porušované základné práva zaručené jej čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ak jej spor nie je právoplatne ukončený ani po 4 rokoch od začatia konania. ...

Sťažovateľka navrhuje súčasne ak jej sťažnosť bude prijatá ústavným súdom vydať tento nález:

Krajský súd v Košiciach porušil základné právo sťažovateľky J. W. v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 401/06, aby sa vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a aby sa vec prejedнала v primeranej lehote, zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajskému súdu v Košiciach prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľke J. W. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 50.000.- Sk, ktoré je povinný jej Krajský súd v Košiciach vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Košiciach je povinný vyplatiť J. W. trovy právneho zastúpenia v sume 6.298.- Sk, na účet jej právnej zástupkyne JUDr. D. S., K., do 1 mesiaca od právoplatnosti nálezu.

Dôvod, pre ktorý si sťažovateľka uplatňuje aj primerané finančné zadosťučinenie je najmä dlhodobý, už viac ako 4 roky pred súdmi I. a II. stupňa trvajúci a naďalej pretrvávajúci, t. č. v odvolacom konaní pred Krajským súdom v Košiciach, pocit jej právnej neistoty pre neukončený spor konečným rozhodnutím súdu, a teda ďalšia poldruha ročná neistota v to či je alebo nie je podľa odvolacieho súdu v práve.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 401/06 došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo samotnej sťažnosti, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že napadnuté konanie pred krajským súdom od postúpenia veci až do vydania rozsudku trvalo približne poldruha roka. Krajský súd konal vo veci v podstate priebežne s výnimkou niekoľkých mesiacov, pričom podanie sťažnosti predsedovi krajského súdu sa v danom prípade ukázalo účinným prostriedkom nápravy. Krajský súd vo veci následne 7. februára 2008 aj rozhodol a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 6. júna 2008. Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prieťahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. O takýto prípad išlo aj v danom prípade.

Okrem uvedeného z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem

autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Postup krajského súdu v danej veci sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2008